

I

Digué l'Amic a l'Amat:
— Per lo molt que m'heu donat,
trist de mi, què us donaria? —
Digué l'Amat a l'Amic:
— Dóna-m ton cor fredolic,
que d'amor te l'ompliria.

3

Una vegada s'ajustaren
per estimar molts aimadors,
tots un mateix Amat triaren,
imant diví de llurs amors.
Tot l'Estimat quiscun tenia
en sos joiosos pensaments
i per Ell sol quiscun patia
dolços martiris i torments.

4*

L'AMIC:

— Oh rius que n baixau: ¿al cim de la serra,
desfent el camí, quan hi tornareu?

L'AMAT:

— Quan, prenent el vol, remunti a son Déu
l'home capficat al llim de la terra.

5

L'Amic a l'Estimat li deia un dia:

— Oh vós que ompliu el sol de resplendor,
ompliu mon pit d'amor. —

L'Amat li responia:

— Séns compliment d'amor
tos ulls no foren amarats de plor.

7

Li demanà a l'Amic son Estimat:

— Per lo que m'has aimat
t'hauré donada alguna recompensa?

— Sí, — respongué l'Amic, — que entre ls plaers
i les penes que m dàreu a milers
no hi trobo diferencia.

* Roser, 147. — Nota de l'autor.

8

— Diques, amic, — digué-li l'Estimat; —
desitges tu que dobli tes langors?

— Sí, — respongué l'Amic, enamorat; —
sí, més abans doblau-me les amors.

9

Diu l'Amat a l'Aimador:

— Sabs encara què es amor?

— Si no ho sabés, vida mia,
sabria que es agonía,
martiri, pena i dolor.

12

— ¿Què apar més visible, oh amic insensat,
l'Amat en l'Amic o l'Amic en l'Amat? —

— L'Amat en l'Amic per roses i lliris
es vist, per delícies, perfums i dolçor:
l'Amic en l'Amat es vist per martiris,
treballs i dolor.

13

Plorant cercava l'Amic
qui a son Amat li diria
les penes que nit i jorn
per Ell passava i patia.
En açó trobà l'Amat

que en un llibre les llegia
les penes del seu amic
junt ab els grats que n tenia.

15

— Diques, aucellet que refiles i cantes,
¿al resguart te poses de mon Estimat
sols perquè t'abrigui de l'indiferencia
o bé en amor seva te deixi inflamà?

— I, ¿qui m fa cantar, — l'aucellet responia, —
sinó l Déu altíssim qui m té enamorat,
aquell que té sempre l'amor per sirventa
i té per ofensa no ser estimat?

16

Entre l temor i esperança
sa posada féu l'amor:
allí viu de pensaments
i d'oblit se neula i mor
les coses del cel si oblida
per los platxeris del món.

17

Els ulls i la memoria de l'Amic
escatiren fortment una vegada:
deien els ulls que l veure l'Estimat
es millor que tenir-ne recordança,

i deia la memoria que per ella
sen puja l'aigua als ulls i el cor s'inflamà.

20

Vingueren de l'Amat al jutjament
plor i sospir
per quin era volgut més fortament
si ho volgués dir.

Jutjà l'Amat que ls dos del seu amor
són els rebulls,
més que ls sospirs són més aprop del cor;
el plor, dels ulls.

21

L'Amic anà a la font
ont aquell que no ama s'enamora,
i aixís que hagué begut
sentí en el cor fiblades amoroses.

L'Amat també hi anà
per fer l'amor de son amic més doble;
cresqueren les amors,
més ai! també cresqueren les congoixes.

22

Malalt sentint-se l'Amic,
de l'Amat se recordava;

qui de merit el peixia,
d'amor divi l'abeurava,
de paciència ab llençol
el cobria i el colgava,
d'humilitat el vestia
i ab veritat el metjava

23

Demanaren a l'Amic
ont era son Estimat?
— Mirau's-el aquí en el ric
palau de tot lo creat.
Mirau's-el en mos amors,
en mos llanguiments i plors.

25

Cantaven els aucells
el cantic de l'aurora;
se despertà l'Amat
qui es l'alba de la Gloria.
Els aucellets del cel
plegaven llur salmodia,
més ai! l'Amic s'es mort
al puntejar l'aurora.

26

Un aucell de grogues ales
de l'Amat cantava en l'hort.

Cantava de nit i dia
l'himne sant de ses llaors,
i l'Amic li deia: — Canta,
aucell de les ales d'or:
si no ns entenem per llengua,
entenem-nos per amor,
que les teves refiledes
me parlen de l'Amador.

27

De cercar son Estimat
l'Amic estava llaçat,
a sos ulls la són venia,
i ell sospirant l'esbargia
perquè l'Amat ni un moment
de son record fos ausent.

28

L'Amic i l'Amat
un jorn se trobaren;
l'Amat que li diu:
— No cal pas que m parlis:
fes-ho desde avui
sols ab les mirades,
que són per lo cor
les millors paraules,
i et daré de grat
allò que m demanes.

29

Desobeí l'Amic a l'Estimat,
i penedit plorava nit i dia,
fins que l'Amat moria
de l'Amic ab la vesta disfregat
sols per tornar-li ab sa divina amor
un bé superior
del que perdut havia.

30

Enamorà l'Amat a l'Amador
i no l plangué de sa crudel langor
perquè més i millor l'aimés encara.
L'Amic, en son torment,
trobà reveniment
al raig assoleiant-se de sa cara.

33

Va l'Amic per totes bandes
de l'Amat cercant devots:
els cerca per plans i serres,
i ai! no n troba cap en lloc.
Ell que, prenent una aixada,
se posa a obrir un gran clot
de la terra en les entranyes,
esperant ser més sortós,
ja que damunt de la terra
sols hi troba desamor.

34

— Dignes, aucellet que refiles i cantes:
¿per què ab penes tantes
l'amor me combat? —

Així responia l'aucell cantador:
— Si no sostinguessis treballs per amor,
ab què estimaries a ton Estimat?

34

En el verger de l'Amat
l'aucell cantava
la cançó del paradís,
del món oblidada.

— Aucellet, bon aucellet, —
l'aimador li deia; —
¿l'Estimat ab sos amors
per què m'atormenta?

— Si no penes per amor, —
l'aucell responia, —
si no penes per l'Amat,
ab què l'aimaries?

35

Tant depressa caminava
pel camí de mes amors,

que en sa carrera deixava
els aucellets voladors.

Caiguí sobre les espines,
que prenguí per llit de flors,
pensant en les flors divines
de les eternes dolçors.

37

Entre plors i sospirs l'Amic cantava
els amorosos cants de l'Amat,
que així de vers en vers descapdellava:
— Es l'amor en el cor enamorat
més prompte que en el llamp la resplendor,
i en l'orella lo tro rodolador.
Més que en la mar l'onada gegantina,
l'aigua es corrent i viva en el plor seu,
i l'amor del sospir es més veïna
que l'albor de la tofa de la neu.

39

L'Amat matinejava
cercant a l'Estimat.
Ja n troba un bell salmaire,
li dóna l Déu-vos-guard.
— Salmaire, bon salmaire,
n'haurieu vist l'Amat?
— De quant ençà l perderes,
tu que mai l'has deixat?

— Des que mon cor l'estima
ma pensa l'ha ovirat,
puix que totes les coses
me parlen de l'Amat.

40

L'Amic a l'Estimat un jorn mirava
ab ulls de pensaments i de sospirs,
i ab ulls d'amor, de gràcia i de justícia
l'Amat feia l'ullet a son amic,
i l'aucellet en el verger cantava
lo goig d'eixes mirades infinit.

41

Les claus ab que obre l'amor
de son alçar les portes
són daurades de gemecs,
desigs i plors i congoixes:
el lligam ab que l'Amic
a sa cintura les corda
es teixit de devoció,
conciència i bones obres;
i els porters del palau són
justícia i misericòrdia.

42

Ab cops suaus d'amor i d'esperança
l'Amic truca a la porta de l'Amat.

Aquest oía ls cops ab caritat
i ab una amor que d'estimar no s cansa.
Quan sos batents la porta d'or li obria,
l'Amic entrava a fer-li companyia.

44

L'amor pur de l'Amic
viu entre dues flames:
la una es de pensament,
desigs i vives ansies;
l'altra es d'adversitats,
temors, sospirs i llagrimas.

45

Desitjava l'Amic la soletat
sols per fer companyia a son Amat;
puix, sense l seu consol,
entremig de la gent està tot sol.

46

A l'ombreta d'un arbre
molt hermós i florit
uns homens que passaven
trobaren a l'Amic.
— ¿ Per què estas sol, — li deien, —
per què estas sol aquí?
— De sol jo no hi estava,
més ara bé hi estic,

puix ara só ab vosaltres
i abans ab Jesucrist.

50

L'Amic deia a l'Amor:
— La vida mia,
remei del meu dolor,
remei i malaltia,
com més Vós me goriu,
més malalt me teniu,
i el mal que m'esperona
la sanitat me dóna.

51

— Què es l'amor mia? —
deia l'Amic a l'Amat;
i l'Amat li responia:
— Ta amor es segell daurat
que impresos mostra a les gents
mos honraments.

52

En fosca presó se veia
lo pobriçó de l'Amic
lligat ab cadenes dobles,
de cap a peus mal ferit,
per amor del que tant aima
Nostre Senyor Jesucrist.

— Ont es ton Amat? — li deien
aquells que l feien morir,
i amorós ell responia:
— Mon Amat? Veus-el-aquí,
veus-el-aquí en la creixença
de mes amors sense fi
i en l'alegria que m dóna
de mos martiris en mig.

54*

Tot pensant en qui es ma gloria,
he perdut l'enteniment;
de tant tenir-lo present
he perduda la memoria.
Resta-m sols la voluntat
per amar més a l'Amat.

55

Diu l'Estimat: — Seria meravella
que l'amor de l'Amic, falsa i girella,
s'adormís a l'amor de l'Estimat. —
Respon l'Amic: — Més meravella fóra
que l'amor de l'Amat deixés afóra
a l'Amic que a ses portes ha trucat.

* Roser, 145. — Nota de l'autor.

56

Un jorn pujà l cor de l'Amic
de l'Estimat a les alteses
perquè no fos privat d'amor
de nostre abim en les miseries.
El contemplà de fit a fit,
més l'Estimat li diu: — Arrera!
Has de guanyar eix gran plaer
passant més dòls sobre la terra.

57

— Dignes, orat,
quines són tes riqueses?
— De vós, oh Amat,
l'estretor i pobreses.

— Dignes, Amic,
quin es ton repòs?
— Es l'afadic
que pateixo per Vós.

61

— On començaren les teves amors?
— En les noblesees de mon Estimat.
Per ses noblesees
i ses gentilesees
totes arreu les del món he deixat.

62

Si t desamava l'Amat,
digues, beneit, què faries?
— Si m desamava l'Amat
més que mai l'estimaria,
que l desamor es la mort
i l'amor seva es la vida.

64

Digué l'Amic a l'Amat
que li pagués la soldada.
L'Amat compta ls pensaments,
els enuigs, perills i llagrimas
que en els altars de l'amor
li té oferts en holocauste.
Quan tots els hagué comptats
no tanca lo compte encara:
hi afegí los goigs eterns
de l'eterna benhaurança,
i damunt dels goigs eterns
Ell mateix se li donava.

65

— Amic, digues què es
benaventurança.
— Es tribulació
per Déu suportada.

65

Li digueren a l'Amic:
— Doncs quina cosa es miseria?
— Lo satisfer sos desigs
en esta vida terrena,
puix la dolçor d'un moment
s'hi torna amargor eterna.

65

— Digues, beneitó,
què es tribulació.
— Veure la deshonra
que s fa a l'Estimat,
digne de tota honra
per l'eternitat.

66

L'Amic, enamorat,
plorós mirava i deia a la creu santa
on gemegà i morí son Estimat:
— Oh lloc que representes amor tanta,
fes-li saber les penes
que jo per Ell sofrí. —
La Creu li responia:
— Eren majors les penes que patia
lo teu Amat diví
quan d'amor en mos braços se moria.

71

L'Amic, davant de les gents,
de l'Estimat se dolia,
puix ab penes i torments
la seva amor no encenia.
L'Estimat li responia:
— Són els treballs i dolors
multiplicament d'amors.

72

Per un prat uns nins corrien,
per un prat molt delitós,
entre ls arbres que verdegen
encalsant els papellons.
Com més corren per haver-los,
més en l'aire alcen el vol:
de papellons no n'agafen,
més, sí, trepitgen les flors.
L'Amic ne prenia exemple:
— Tal fan els argüidors,
que ab subtilestes inútils
volen comprendre al Senyor,
que als savis tanca la porta
i l'obra als senzills de cor.
Sols la fe veu a l'Altíssim
per les finestres d'amor.

73

— Com de parlar te desveses?
Per què estas tant concirós?
— Pensava en les boniqueses
de l'Estimat del meu cor
i en la semblança que tenen
felicitats i dolors,
que van per la terra i venen
prenent i donant amors.

76

Si s tanca l secret d'amor
dintre l pit, es una espina,
més si s divulga a la gent
dóna encara més punyida:
per ço l pobre de l'Amic
sempre pateix i sospira.

77

A sos gentils aimadors
els digué l'Amor un dia:
— Demaneu lo que vullau,
que tot vos ho donaria. —
Demanaren-li l vestit
ab que l'Amor se vestia,
demanaren-li son cor,
son cor i sa fesomia,

perquè al venir l'Estimat
rebedors els trobaria.

84*

Cercant l'Amic a l'Amat
trobà un home que moria,
que moria sens l'amor
de Jesús i de Maria.
— Per què moriu sense amor?
— Perquè sense amor vivia.

86

De tant pensar en l'Estimat dolcíssim
l'Aimador se fonia de tristesa;
li demanà per refrigeri un llibre
que conté d'una a una ses belleses,
més al llegir-ne la primera plana
se li doblaren els treballs i penes.

87

L'Amic estava malalt
d'amorosa malaltia;
lo metge que l ve a gorir
bé prou que li coneixia.
Cada remey que li fa
lo mal d'amor li creixia,

* *Idilis*, 84. — Nota de l'autor.

li creixia l mal d'amor
i al mateix temps sen goria.

88 -

A pler l'Amic i l'Amor
de l'Amat conversejaven,
i al veure-l de cop venir
l'Amic se desféu en llagrimas.
L'Amor el deixà tot sol
veient que se li desmaia,
més l'Amat se li acostà
i al punt el reviscolava,
mostrant-li dintre l'espill
de la seva recordança
ses divines perfeccions
i el sol de la seva cara.

89

— Per molts camins jo vinc a vostre cor, —
a l'Estimat li deia l'Aimador, —
per molts camins a Vós m'ànima vola,
vos crido per cent noms de dia i nit,
més ai! l'amor ab que m deixau ferit
l'amor es una sola.

90

S'ensenyà l'Estimat — a son Amic novell
vestit ab un saial — de drap blanc i vermell.

En un cim sen pujà — perquè l puga ovirar,
 los braços extengué — perquè l puga abraçar,
 i après doblà son front — perquè l pogués besar.

93

En el cor de l'Amic l'Amat semblava
 sospirs, virtuts i amors,
 i aquest la sembra mistica regava
 de llagrimas i plors.

El cor de son Amic l'Amat omplia
 de llanguiments, tribulacions i fèl:
 l'Amic se l'endolcia
 ab esperança i pensaments del cel.

94

L'Amat obrí sa gran cort,
 del món la més sumptuosa;
 convida a comtes i ducs
 a un real festí que hi dóna;
 s'hi deixa caure l'Amic,
 més l'Amat el posa en roda:
 — Puix jo no t'he convidat,
 a aquest festí què t'hi porta?
 — M'hi porta l'amor que us tinc
 i el desig que m'esperona
 de veure l sol d'eixos ulls
 i la vostra cara hermosa,

la llum de vostre palau
 i l'esclat de vostra gloria.

96

Sentint-se lluny de l'Amat,
 frisós l'Amic el cercava,
 i ab la llengua de l'amor
 per tot arreu ne demana.
 Com una perla en el fang
 entre la gent el trobava
 que tenien en menyspreu
 sa bellesa sobirana:
 — Oh Amat! — exclama l'Amic. —
 Oh joiell de la meva ànima,
 els agravis que se us fan
 dignes són d'eterna flama!
 — Eixos agravis sem fan
 de lleals amics per falla,
 que si com cal ne tingués
 m'honra fóra ben guardada. —
 Al sentir això l'Amic
 venien-li ls ulls en aigua,
 més l'Estimat del seu cor
 en son dòl l'aconsolava
 ensenyant-li de ple a ple
 l'hermosura de sa cara.

97

La claror de la cambra de l'Amat